

## Predica de la Krefeld

Duminică, 2 decembrie 2012, ora 10<sup>00</sup>

Ewald Frank

[Un frate: Citesc un cuvânt din Fapte 4.24+29-31: „*Când au auzit ei aceste lucruri și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu și au zis: «Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele!»...«Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău Celui Sfânt, Isus.» După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală*”. (...)]

[Se cântă cântarea „Crede numai” (...). Are loc binecuvântarea unui copilaș (...). Se cântă cântarea „Dăm cinste lui Isus, dăm cinste lui Isus”. Se cântă cântarea „Maranata”].

Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze împreună! Avem vizitatori din întreaga Europă, din Danemarca până în Italia; din România până în Anglia. Suntem mulțumitori lui Dumnezeu, din toată inima, că încă mai putem să ne adunăm pace. De asemenea, astăzi doresc să mulțumesc fraților noștri care slujesc cu Cuvântul și să le spun „bun venit”, în mod deosebit fratelui George din Kinshasa! Kinshasa a fost primul oraș din întreaga țară unde a început totul. Și când mă gândesc cum a călăuzit Domnul... și nu există nicio altă țară pe pământ în care să fie atâția credincioși; în nicio altă țară n-a fost un stadion plin cu douăzeci și patru de mii de oameni, dar acolo s-a întâmplat. Dumnezeu a dăruit mult har. Acolo am fost primit ca cineva trimis de Dumnezeu. Și întotdeauna este important ca, dacă cineva este trimis, să fie și primit: atunci binecuvântările sunt pe măsură.

Frate George, bine ai venit în mijlocul nostru! Ești aici? Dumnezeu să te binecuvânteze! Doar un cuvânt. Nu vrem să-l lăsăm să plece fără să aibă posibilitatea de a transmite saluturi. [Fratele George (...)]. Chiar și în fiecare limbă trebuie să te obișnuiești cu dialectul vorbitorului.

Ieri am primit foarte multe telefoane. Ieri, la început, au fost mici probleme cu transmisia, dar după aceea a fost bine. Saluturi [...]. Cu

adevărat, Domnul Dumnezeu S-a îngrijit în așa fel încât Cuvântul Său să fie purtat pe întregul pământ.

Pentru mine, ziua de astăzi este o zi deosebită, o zi cu totul deosebită. Astăzi, acum cincizeci de ani, a fost tot o duminică, am fost în Jeffersonville și s-a întâmplat. Când am ajuns acolo, vinerea, mi s-a spus că fratele Branham a mers la vânătoare și nu este în oraș. Pentru mine, desigur – care mă anunțasem înainte – în clipa aceea a fost greu să înțeleg aceasta. Dar în acea duminică dimineața când m-am dus la adunare, s-a întâmplat ceva puternic. Un frate, cred că era fratele Hekerson – după ce rugăciunea fratelui Neville a fost adusă înaintea tronului lui Dumnezeu – cu voce puternică a prorocit: „Tu, fiul Meu, Ewald Frank, să nu fii dezamăgit că încă nu l-ai întâlnit pe proroc. Tu îl vei întâlni mâine”. Desigur că eu am fost mângâiat.

Apoi a venit dimineața și a fost o mare zi, cea mai mare zi din această perioadă, când fratele Branham mi-a zis ceea ce mi-a spus Domnul în 2 aprilie 1962. El mi-a putut spune direct: „Tu ai înțeles greșit. Ai crezut că va veni o foamete naturală și voi ați depozitat alimente naturale. Domnul va trimite o foamete după auzirea Cuvântului Său și hrana pe care trebuie s-o depozitezi este Cuvântul făgăduit pentru acest timp”. El mi-a spus toate amănuntele, că Dumnezeu, conform Cuvântului din Amos 8.11, va trimite o foamete și hrana duhovnicească se găsește în predicile înregistrate pe benzi”. El a accentuat aceasta. Apoi, în final, a venit îndrumarea: „Așteaptă cu împărțirea hranei până vei primi restul hranei”. Voi, probabil, nu vă puteți închipui cum m-am simțit în clipa aceea. În 2 aprilie 1962, am auzit pentru prima oară vocea puternică, audibilă, a Domnului. Și apoi așteptarea, așteptarea, așteptarea și nu se întâmpla nimic. Nu venea nicio foamete, nu venea nicio catastrofă. Dar eu am fost atât de tulburat încât n-am mai vrut să mai trăiesc, n-am mai vrut să predic. Eu am zis: „Doamne, Tu ai spus că «va veni o foamete» și ea n-a venit. Nu mai pot predica”. Apoi, cum am spus deja, am zburat în Statele Unite și apoi Domnul mi-a dăruit răspunsul prin gura robului și prorocului Său.

La începutul anului 1963 a fost scris un articol întreg despre vizita mea la fratele Branham în ediția germană a revistei „Glasul Vindecării” - pe vremea aceea era „Mai multă lumină” - în Hamburg; au fost publicate toate detaliile despre vizita mea în Statele Unite, despre vorbirea Domnului, despre vizita mea la fratele Branham, despre foametea pe care Domnul Dumnezeul nostru o va trimite.

Mă uit în urmă la cincizeci de ani, în care Dumnezeu a dăruit har ca să propovăduiesc Cuvântul Său sfânt și scump. Eu mă pot referi la ceea ce Petru a spus atunci despre Cuvântul Domnului, ca noi să propovăduim Cuvântul. 1 Petru 1.25: „*dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie*”. N-am propovăduit cuvântul nostru, ci am propovăduit Cuvântul veșnic al lui Dumnezeu ca Evanghelia lui Isus Hristos.

Partea a doua a însărcinării divine a fost: „să împart hrana depozitată”. Și cu adevărat, trebuie să vă închipuiți că în anul 1966 încă nu era tipărită nicio singură predică a fratelui Branham. Fratele Frank a fost acela care i-a adunat pe frații din Jeffersonville, în aprilie 1966 și le-a spus: „Predicile care sunt înregistrate pe benzi trebuie tipărite și publicate, ca să le putem traduce”. După plecarea fratelui nostru scump, așa a început împărțirea, propovăduirea și purtarea Cuvântului lui Dumnezeu pe întregul pământ, pe baza unei chemări divine. În ciuda tuturor împrejurărilor, neînțelegerilor, bârfelor, Dumnezeu a dăruit har peste har. Și așa cum o știm toți, Cuvântul, ultimul mesaj, ultima chemare a ajuns până la marginile pământului și acum noi suntem foarte aproape de revenirea Domnului, foarte aproape. Și cum au cântat frații și surorile noastre împreună cu fratele Jean Claude: Domnul Se întoarce, Se întoarce, El Se întoarce în timpul nostru. Este pur și simplu puternic.

Acum nu ne vom ocupa prea mult de evenimentele timpului de sfârșit. Dar frați și surori, noi o vedem în toate domeniile: nedumerirea între popoare, catastrofele naturale. Ne uităm la Israel, la împărțirea țării, cum este scris în Ioel 4:2. Permiteți-mi să citesc acest cuvânt pentru ca toți să știe căci cu adevărat așa este scris, că nu numai poporul Israel este adus înapoi, ci și că țara lui Dumnezeu va fi împărțită și de aceea Domnul îi va judeca pe toți aceia care au împărțit țara.

Ioel 3.2: „*Voi strânge pe toate neamurile și le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea*”.

Ambele s-au întâmplat: risipirea printre toate popoarele, așa cum a anunțat și Domnul nostru în Evanghelia lui Luca 21.24: „*Vor cădea sub ascuțișul sabiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri, până se vor împlini vremurile Neamurilor*”.

Am putea citi mai departe toate versetele care vorbesc despre adunarea poporului Israel. Citesc și din Zaharia 2.12-13: „*Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moștenire în pământul sfânt și va alege iarăși Ierusalimul. Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El S-a și sculat din locașul Lui cel sfânt!*”.

Pe poporul Lui nu-l va aduna în Statele Unite și nici într-o altă țară, ci în țara făgăduinței îi va primi ca moștenire a Lui. Aceasta am trăit-o deja. Noi am putea citi multe versete ca să arătăm cu adevărat că, în toate domeniile și în mod deosebit cu poporul Israel, putem vedea că suntem foarte aproape de sfârșit. Poate citim versetul din Ezechiel, doar pe scurt și apoi vom intra în Cuvântul care se referă la noi, care privește Biserica, chemarea afară.

Citim în Ezechiel 12.22-23: „*Fiul omului, ce înseamnă acest cuvânt de batjocură pe care-l întrebuițați în țara lui Israel: «Zilele se lungesc și toate vedeniile rămân neîmplinite»*”. Astfel de vorbiri în Israel? „*Timpul împlinirii făgăduințelor Tale se lungeste în fiecare zi. Unde este împlinirea?*”

Apoi vers. 23: „*De aceea, spune-le: «Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: ,Voi face să înceteze acest cuvânt de batjocură și nu se va mai întrebuița în Israel.’ De aceea spune-le: «Se apropie zilele și toate vedeniile se vor împlini!»*”. Nu că se vor lungi în fiecare zi, ci ele sunt aproape: „*Se apropie zilele și toate vedeniile se vor împlini!*” Aleluia! Lăudat și cinstit să fie Dumnezeu nostru! El veghează asupra Cuvântului Său pentru a-l împlini.

Vers. 28: „*De aceea, spune-le: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Nu va mai fi zăbavă în împlinirea cuvintelor Mele; ci cuvântul pe care-l voi rosti, se va împlini, zice Domnul Dumnezeu.»*”. Aleluia! Aleluia! Niciun singur cuvânt nu se va întoarce gol înapoi la Dumnezeu. Fiecare Cuvânt pe care El l-a exprimat trebuie și se va împlini.

Citim încă un loc din Ezechiel 36 pe care noi îl cunoaștem foarte bine. Ieri am citit aceste versete, iar astăzi citim v. 24: „*Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările și vă voi aduce iarăși în țara voastră*”. Pur și simplu puternic, că noi trăim în acest timp în care tot ceea ce a prezis Dumnezeu, în mod deosebit pentru Israel și Biserică, își găsește împlinirea. Noi binecuvântăm Israelul și ne rugăm și pentru celelalte popoare din jurul Israelului care sunt orbite și demonizate și doresc să distrugă Israelul. Dar va sosi timpul când toate popoarele care vor fi rămas după ultima luptă se vor sui la Ierusalim

pentru a se închina Domnului Dumnezeu ca să-și aducă jertfele. Biruința este a Dumnezeului nostru, a Israelului și a Bisericii și El Se va îngriji pentru aceasta. Desigur, nu ne convine niciunui dintre noi că durează atât de mult. Dar pe de altă parte putem fi mulțumitori că durează atât de mult și că Domnul are răbdare cu noi toți. Închipuiți-vă că Domnul ar fi revenit deja acum 47 de ani sau acum 20 de ani, mulți dintre noi nici n-ar fi fost prezenți la revenirea Lui. Fiți mulțumitori lui Dumnezeu! Noi nu aparținem de aceia care spun: „O, împlinirea făgăduințelor se lungește în fiecare zi”. Nu!

Ci mergem la 2 Petru 3.9: *„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”*. Domnul nu zăbovește în împlinirea făgăduințelor, El veghează asupra lor. Dar El nu dorește ca unii dintre aceia care sunt chemați afară să fie pierduți, ci dorește ca ei toți să audă ultima chemare și să ajungă la cunoștința adevărului, prin harul Său.

Încă un gând și, pe lângă acesta, încă trei versete din Vechiul Testament, care aparține de ceea ce am cercetat ieri seară, despre Domnul și Mântuitorul nostru iubit care a trebuit să îplinească diferitele sarcini. Astăzi vreau să vă citesc din Apocalipsa că Mielul este DOMNUL oștirilor.

Apoc. 17.14: *„Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este DOMNUL domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui”*.

În Isaia cap. 6, prorocul L-a văzut pe Domnul pe scaunul de domnie. Isaia 6.3: *„Strigau unul la altul și ziceau: «Sfânt, sfânt, sfânt este DOMNUL oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!»”*.

Isaia L-a văzut pe Mielul, Împăratul, Domnul oștirilor. Noi suntem pur și simplu mulțumitori pentru descoperirea lui Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru. L-a văzut pe Domnul pe scaunul de domnie, toți serafimii, heruvimii, strigau *«Sfânt, sfânt, sfânt este DOMNUL oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!»*.

Încă un verset din Isaia 7.14: *„De aceea, Domnul Însuși vă va da un semn: «Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)”*.

Aici, în această prorocie a Vechiului Testament ni se spune exact cine este Fiul. El este Emanuel, Dumnezeu cu noi, Dumnezeu descoperit în trup, neprihănit în Duhul, propovăduit între popoare, înălțat în slavă.

Acum, în ceea ce ne privește pe noi ca Biserică, accentuăm de fiecare dată chemarea afară, pregătirea și separarea. Și permiteți-mi să citesc încă trei versete din Ieremia ca să vedem cât de important este să recunoaștem ziua și ceasul și să avem parte de ceea ce face Dumnezeu acum.

Ieremia 8.7-8: *„Chiar și cocostârcul își cunoaște vremea pe ceruri; turtureaua, rândunica și cocorul își păzesc vremea venirii lor; dar poporul Meu nu cunoaște Legea Domnului!...”*.

În natură totul este într-o rânduială. Nimeni nu trebuie să spună cocostârcului și rândunicii când le-a venit vremea să migreze dintr-un loc într-altul. Toate știu cu exactitate și se adună într-un stol împreună și apoi pornesc. Ce este cu poporul lui Dumnezeu? Aici, poporul lui Dumnezeu este prezentat ca un popor care n-a cunoscut rânduiala lui Dumnezeu.

Și apoi versetul 8: *„Cum puteți voi să ziceți: «Suntem înțelepți și Legea Domnului este cu noi»? Cu adevărat, degeaba s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor”*. Acesta este marele necaz: să fii în posesia Torei – a celor cinci cărți ale lui Moise, în posesia psalmilor, a prorocilor, a întregului Vechi Testament. Deja în timpul lui Isus, cărturarii au fost aceia care I-au făcut greutăți Domnului nostru, la fiecare pas. Cărturarii erau de părere că ei cunosc Legea. Cine a fost în Israel, acela poate mărturisi că până și astăzi bărbații se roagă la Zidul Plângerii, se apleacă, se apleacă, se închină, se închină și citesc și mahrama este încă pe inima și pe ochii lor. Și cum a scris Pavel, acest vâl poate fi dat deoparte numai în Isus Hristos. Și pentru că nu L-au primit pe Isus Hristos, de aceea peste ei mai este mahrama și ei au pierdut ziua cercetării lor de către Dumnezeu. Domnul nostru a plâns asupra Ierusalimului, așa este scris în Luca 19 de la v. 41. Ce s-a întâmplat în timpul nostru? În toate seminariile, în toate școlile biblice toți au Biblia, au Vechiul și Noul Testament. Dar învățătorii, cărturarii, au oprit adevăratul Cuvânt față de popor, prin pana lor mincinoasă și prin răstălmăcirile lor și niciunul din toate denotațiunile nu are descoperirea pe care ne-a dat-o Dumnezeu în acest timp.

Citim Ieremia 8.9: *„Înțelepții sunt dați de rușine, sunt uimiți, sunt prinși, căci au nesocotit Cuvântul Domnului. Și ce înțelepciune au ei?”* Au respins Cuvântul original și și-au explicat răstălmăcirile lor prezentându-le ca valabile. Și aici Domnul spune: *„Au respins Cuvântul Meu. Ce înțelepciune mai au ei?”* Înțelepciunea lor proprie.

Frați și surori, ne întoarcem înapoi la tema despre chemarea afară, separarea și pregătirea. Ne întoarcem la Apocalipsa, doar pe scurt, cap. 17 și apoi cap. 18. Și aceasta o facem cu privire la faptul că are loc unificarea tuturor religiilor, în mod deosebit unificarea sub Roma. Dacă am citi cum toate denomițiile: metodiștii, bapțiștii, adventiștii, curvesc și caută să-și găsească recunoașterea în Vatican. Este pur și simplu de neconceput ceea ce se întâmplă acum, în timpul nostru. Apoi, pentru noi care credem Cuvântul lui Dumnezeu [are loc] chemarea afară din Babilon și din prizonieratul babilonian. Există un prizonierat babilonian duhovnicesc. Martin Luther a scris despre acesta în timpul reformăției, despre ieșirea afară din prizonieratul babilonian. Și Dumnezeu a dăruit o trezire după alta, până la ultima trezire după cel de-al Doilea Război Mondial.

Dacă ne uităm în Sfânta Scriptură, ne este spus în Apoc. 17.5: *„Pe frunte purta scris un nume, o taină: «Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.»”*.

Este o „biserica mamă” și toate celelalte denomiții sunt fiicele și toate se întorc înapoi în poala mamei lor. Aici am putea citi verset cu verset și ultimul verset din cap. 17.

Apoc. 17.18: *„Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului”*.

Berlinul nu stăpânește peste împărații pământului, nici Londra și nici Parisul. Există doar un singur oraș [care stăpânește peste împărații pământului].

Dar acum ne întoarcem la ceea ce ne privește pe noi, direct la Apoc. 18.1-3: *„După aceea, am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.»”*.

Apoi vine chemarea afară, vers. 4: *„Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!»”*.

Deci, frați și surori, în timpul când totul se unește și toate fiicele se întorc în poala mamei lor, acesta este timpul chemării afară. Pentru noi a trecut timpul prizonieratului babilonian. Noi ne-am întors la Sion, la

Cuvântul lui Dumnezeu care a ieșit de la Muntele Sionului și ne bucurăm cu adevărat că am găsit har înaintea lui Dumnezeu că avem dreptul de a trăi în acest timp.

Și fiți odată sinceri, câți citesc Apocalipsa? Câți citesc capitolele acestea pe care le citim acum? Ei dau din cap și nu știu ce să facă cu aceste versete. Noi ar trebui să fim mulțumitori, mulțumitori pentru partea și slujba profetică pentru introducerea în Cuvântul și planul de mântuire al lui Dumnezeu, pentru tot ceea ce ne-a făgăduit Domnul și pentru că ne-a ales.

Apoi avem un cuvânt deosebit în 2 Tes. 2, unde toți aceia care nu dau crezare adevărului sunt predestinați să creadă minciuna. Este așa că Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Aici este scris, în 2 Tes. 2 de la v. 9: *„Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase”*.

Nu [este vorba despre] cum am auzit în cuvântul de introducere, cum la început, în Biserica primară [au avut loc] adevărate semne și minuni ale Dumnezeului Celui viu în Biserica vie, unde Domnul Și-a întins brațul Lui și a confirmat Cuvântul Său în mijlocul alor Săi, nu! Aici [în 2 Tes. 2.9] este vorba de minuni, de semne și puteri mincinoase; nu este vorba despre vindecări, nu este vorba despre minunile pe care le face Dumnezeu, nu! Ci aici este vorba despre înșelăciune, de minciuni. Și întreaga omenire va cădea în aceasta.

Apoi citim vers. 10: *„Și cu toate amăgirile nelegiurii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți”*. Aici avem un cuvânt cu totul deosebit.

Toți aceia care se împotrivesc adevărului, Cuvântului lui Dumnezeu, Cuvântului viu, descoperit, aceia care nu-l primesc și nu-i dau crezare, sunt predestinați și condamnați să creadă minciuna. Acesta este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Să citim încă o dată a doua parte a versetului 10: *„pentru că n-au primit dragostea adevărului”*. Și care este adevărul? Adevărul este Cuvântul lui Dumnezeu.

Vers. 10: *„Pentru că ei n-au primit dragostea lui Dumnezeu”*.  
Vers. 11: *„Din această pricină”* – din această pricină, pentru că n-au primit dragostea adevărului, din acest motiv. Dumnezeu a trimis adevărul, l-a pus pe sfeșnic, Dumnezeu Și-a trimis prorocul Său, S-a ținut de Cuvânt, El ne-a descoperit totul, tot ce aparține de planul de mântuire. Și oricine nu crede acum, Îl face mincinos pe Dumnezeu, își dă singur sentința și o va auzi în ziua judecății. Din acest motiv trebuie



să fie un motiv pentru care Dumnezeu trebuie să facă ceea ce face. Vers. 11: „*Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire (puternică), ca să creadă o minciună*”.

Aceasta este diferența dintre cei chemați afară, cei separați, cei dedicați lui Dumnezeu, Biserica întâilor născuți, care avem harul să credem Cuvântul adevărului. Și prin Cuvântul adevărului suntem eliberați de fiecare rătăcire. Dumnezeu ne-a luat sub influența Lui și, prin Cuvântul Lui, Își exercită influența asupra noastră. Astăzi vom mulțumi lui Dumnezeu că El ne-a dăruit harul să credem cum zice Scriptura, să credem ce zice Scriptura, să ne fie descoperit și scris în inima noastră, prin Duhul lui Dumnezeu.

Aceasta este adevărata descoperire a adevăratului Cuvânt al Dumnezeului nostru care ne-a fost dăruit. Deci, să fim chemați afară din tot prizonieratul babilonian care este în toate bisericile libere și bisericile de stat, conform cuvântului din 2 Cor. 6.17-18: „Voi, poporul Meu, ieșiți afară din mijlocul lor. Despărțiți-vă, nu vă atingeți de nimic necurat! Eu vă voi primi și Îmi veți fi fii și fiice și Eu voi fi Dumnezeul vostru”.

Punctul culminat al acestei scrisori circulare are două teme deosebite. Tema principală: dragostea lui Dumnezeu, care este turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Iar cealaltă temă: descoperirea că revenirea lui Isus Hristos este foarte aproape. Și de aceasta aparține ca niciunul dintre noi să nu spună, așa cum am citit: „Zilele se lungesc și nu se întâmplă nimic”. Apoi Domnul ne dă răspunsul: „Eu veghez asupra Cuvântului Meu. Nu va mai fi nicio zăbavă. Tot ceea ce am spus, se va împlini”.

Dumnezeu a rânduit o vreme și un ceas pentru tot. Pentru că așa este scris: „Când timpul s-a împlinit, atunci s-a întâmplat”. Exact așa este și acum. Dumnezeu Și-a trimis prorocul. Pentru mine, cei patruzeci și șapte de ani care au trecut, din 1965, nu au fost ușori și nici astăzi nu mi e ușor. Sau cei cincizeci de ani, la care mă uit în urmă, nu mi-au fost ani ușori. Dar un lucru mi-a rămas: absolutul, siguranța că Dumnezeu Își va desăvârși lucrarea. Așa cum Și-a desăvârșit lucrarea de creație tot așa El Își va desăvârși lucrarea de răscumpărare.

Nu timpul este important, ci important este să avem parte de aceasta, important este să ne folosim de aceste ore de pregătire din mâna lui Dumnezeu și să știm că noi ne adunăm sub răsunetul Cuvântului lui Dumnezeu, ca să fim corecți, să fim muștrați, să fim corecți, vindecați, să-I mulțumim lui Dumnezeu de fiecare dată și să avem o

nouă trăire cu El. Despre noi nu se poate spune: „cocoștârcul își cunoaște vremea lui, dar noi n-o cunoaștem”. Noi putem spune: așa cum Dumnezeu a pus totul într-o ordine în creația naturală, tot așa a rânduit totul în noua creație, într-un mod supranatural. Și dacă este cineva în Hristos este o făptură nouă, are parte de natura divină, are natura lui Hristos.

În 1 Cor. 13 este accentuată dragostea divină. Toate darurile vor înceta, dar ele rămân până când Domnul va reveni. Numai atunci când Domnul Se va întoarce, toate vor înceta. Dar până atunci Dumnezeu va lucra într-un mod puternic și ce este mai bun urmează să vină. Încheierea va fi cea mai minunată. Și apoi Domnul Se va odihni pentru că atunci toți dușmanii vor ajunge sub talpa picioarelor Lui și noi vom fi la Domnul nostru pentru totdeauna.

Apoi în Romani cap. 12 și 13 ne este descrisă dragostea lui Dumnezeu într-un mod minunat, în toate amănuntele vieții noastre personale, în care această dragoste trebuie descoperită. Romani 12.9-10: *„Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească (să fiți cu o inimă plină – lb. germ). În cinste, fiecare să dea întâietate altuia”*. Apoi urmează enumerarea tuturor lucrurilor pe care dragostea lui Dumnezeu le poate și trebuie să le lucreze în viața noastră, pentru ca, în noi, totul să devină așa cum dorește Dumnezeu.

În Rom. 12.2 ne este dat acest îndemn: *„Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită”*.

Credeți voi că este posibil, că Dumnezeu poate să ne dăruiască un discernământ al acestor lucruri, ca noi să trăim înnoirea, să fim îmbăiați în Cuvânt, încât cu adevărat, să nu se mai audă nicio răstălmăcire între noi, ci Cuvântul lui Dumnezeu să fie crezut așa cum a fost scris și să fie scris în inimile noastre?

Eu spun aceasta cu o mare durere: câte răstălmăciri sunt în cadrul Mesajului este cu adevărat strigător la cer; mai ales despre Apocalipsa 10, despre cele șapte tunete. Unele lucruri le-am auzit întruna. Am citit un tratat de 25 de pagini [în care scrie] că „cele șapte tunete vor fi șapte bărbați deosebiți care vor apărea pe pământ”. Oh, ce este scris în acesta! Este cu adevărat o mare durere. Pe de o parte ei se referă la Cuvântul lui Dumnezeu și apoi se referă la fratele Branham și se împlinesc de fiecare

dată că pana lor e mincinoasă. Aceste răstălmăciri nu sunt decât minciună.

Și trebuie s-o spunem: unde nu există o făgăduință, nu există nicio împlinire. Și apoi aceștia sunt oamenii care spun: „Fratele Frank îl corectează pe proroc”. Fratele Frank nu-l corectează pe proroc; eu nu sunt vrednic să-i dezleg șireturile și nici să-i spăl picioarele. Dar fratele Frank trebuie să se întoarcă la Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este un „trebuie”, un trebuie sfânt. Și pentru mine, Apoc. 10 rămâne Apoc. 10. Și apoi fratele Frank merge înapoi la ceea ce a spus fratele Branham: că Biserica se încheie cu Apoc. 3, apoi va fi luată în slavă. Și se va întoarce numai în cap. 19. Acum nu intrăm în detalii.

Dar pentru mine este o mare durere. Cincizeci de ani și patruzeci și șapte de ani sunt o perioadă lungă. Cu adevărat, eu mi-am trăit viața cu un singur scop: ca să port mai departe mesajul divin pe întregul pământ. Dacă mă uit la rezultate, eu m-aș putea întreba: ce efect a avut Cuvântul? Dar la aceasta se poate spune, așa cum am citit: toți cei care n-au primit dragostea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, aceia vor răstălmăci totul, tot ceea ce zice Scriptura și tot ceea ce a zis fratele Branham. Iar noi care avem dragostea de adevăr nu răstălmăcim nici una, nici cealaltă. Pentru noi totul este pus într-o armonie divină, într-o ordine minunată. Frați și surori, de fapt acesta este darul cel mai mare pe care Dumnezeu ni l-a putut dăruia.

Toți cunoaștem cuvântul din Petru, unde sunt descrise două destinații, una și cealaltă. 1 Petru 2 și cu aceasta vrem să cuprindem totul. Noi am citit ultimul verset din 1 Petru 1: *„dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie”* (vers. 25). La aceasta eu pot spune Amin și noi toți putem spune „Amin”.

Nu avem nicio singură răstălmăcire, nu am adus cu noi nicio învățătură străină. De ce? Pentru că am primit de la Dumnezeu dragostea de adevăr. Noi nu vrem să auzim ce zice unul sau altul. Nu ne interesează deloc ceea ce spun oamenii. Și dacă citesc unele articole, ceea ce se întâmplă rar, atunci este doar pentru o imagine mai clară despre ceea ce face dușmanul în mijlocul poporului, nu ca să cred ceea ce spun sau scriu oamenii aceștia.

Dar aici în 1 Petru 2:6 ne este spus - și din cauza legăturii poate ar trebui să începem de la versetul 5. 1 Petru 2:5: *„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să*

*aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos*”. Aceasta este dorința noastră, rugăciunea noastră: Doamne, permite să se întâmple așa.

Acum, bărbatul lui Dumnezeu revine la Scriptură, v. 6: *„Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o Piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El nu va fi dat de rușine»*”.

Și aceasta trebuie s-o spunem: noi nu-l predicăm pe proroc. Îl predicăm pe Isus Hristos și așezăm slujba profetică conform planului lui Dumnezeu de mântuire. Și Îi suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru această slujbă profetică.

Apoi vers. 7: *„Cinstea aceasta este, dar, pentru voi care ați crezut! Dar pentru cei necredincioși, «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului»*”.

Cine Îl respinge, rățăcește. Cine Îl primește, crede în El, are o minte și o inimă sănătoase și este normal în tot ce face. În acel timp zidarii au respins Piatra aleasă și prețioasă și, de asemenea, ei o fac și acum.

Vers. 8: *„Și «o Piatră de poticnire și o Stâncă de cădere.» Ei se lovesc de ea (,în neascultarea lor” – lb. germ.), pentru că n-au crezut Cuvântul și la aceasta sunt rânduși*”.

Există o predestinare de la Dumnezeu, care a avut loc înainte de întemeierea lumii: numele tuturor acelor care aparțin de Biserica Mireasă a Mielului au fost scrise în Cartea Vieții Mielului, înainte de întemeierea lumii, ei sunt predestinați de Dumnezeu în planul de mântuire. Apoi, toți care se împotrivesc adevărului și dau crezare minciunii, care au respins Piatra din capul unghiului, conform alegerii lor proprii, pentru că ei resping adevărul din cauză că nu au acceptat și nu au primit Cuvântul lui Dumnezeu, sunt neascultători de Cuvânt, atunci ei sunt rânduși ca să dea crezare minciunii. De aceea Dumnezeu le trimite o rătăcire puternică.

Aceia care se referă la fratele Branham – totul este de neînțeles, totul este răstălmăcit. Și dacă noi putem să credem acest Cuvânt pe deplin, atunci ei sunt în necredință și neascultare față de Dumnezeu și Cuvântul Său. Cum am spus-o deseori: cu necredință și neascultare Dumnezeu nu poate face absolut nimic, absolut nimic.

Pentru noi care credem, Piatra aceasta prețioasă din capul unghiului a devenit temelie noastră. Și cum este scris în Zaharia 4, Piatra din capul unghiului este și piatra de temelie. Domnul nostru este Alfa și

Omega, Primul și Ultimul. El a început și El va desăvârși. Și, prin har, putem avea parte de această desăvârșire.

S-o mai spunem o dată acum, la încheiere: fericite de acela care poate crede acum așa cum zice Scriptura; fericite de acela care nu se ceartă cu Dumnezeu sau cu sine și nu spune: „De ce durează atât timp? De ce este așa sau așa?” Noi am citit: Dumnezeu Însuși a zis „Ce este cu felul acesta de vorbire în mijlocul vostru «Zi de zi totul rămâne așa»”? Și apoi Dumnezeu zice: „Nu! Timpul împlinirii tuturor profețiilor este aproape”. Și putem s-o spunem: atât de aproape cum este acum n-a fost niciodată. Suntem mulțumitori din inimă că putem trăi acum. Noi nu avem nicio împotrivire; putem crede din inimă că Dumnezeu a împlinit făgăduința: „*Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată*”, confirmată de Domnul nostru în Matei 7:11, în Marcu 9:12 și în timpul nostru această făgăduință și-a găsit împlinirea.

În 1955 aveam 21 de ani și între toate miile care erau adunați acolo era unul căruia îi ardea inima, a fost unul a cărui inimă ardea, care a fost atins de Cuvânt. Eu am știut din prima zi, din prima adunare, că „acesta este un bărbat trimis de Dumnezeu”. Și de toate celelalte ori când am fost împreună cu acest bărbat al lui Dumnezeu, până la trăirea de acum 50 de ani. Voi nu vă puteți închipui ce a însemnat aceasta pentru mine. Acest bărbat ședea în fața mea, Sothman și Woods stăteau față în față și el repetase... eu m-am uitat foarte atent: ochiul lui drept s-a închis puțin, nu era închis de tot, dar era puțin închis și am simțit prezența lui Dumnezeu. Și în acea clipă a văzut o viziune și a putut-o spune în Numele Domnului. Acolo era o prezență a Domnului și eu nu mai puteam întreba nimic, nu mai puteam să spun nimic. El a început și a vorbit până la sfârșit ceea ce avea să-mi spună, din însărcinarea lui Dumnezeu.

S-o spunem cu toată claritatea: Domnul Dumnezeu a dăruit har pentru aceasta. El Și-a luat prorocul, dar mesajul profetic ne-a rămas. Și cum spune de fiecare dată iubitul meu frate Kupfer: „Frate Frank, orice ai predicat, orice ai scris, a rămas. Tu nu a trebuit să te corectezi niciodată. Totul a rămas așa cum a dorit Dumnezeu să fie”. Și o a doua afirmație a fratelui Kupfer este: „Dragostea nu poate fi învățată. Dragostea trebuie să fie aici, dragostea trebuie manifestată”. Și dragostea față de Cuvânt nu ne-o putem însuși, ea trebuie să fie pusă în interiorul inimii noastre și atunci legătura este acolo.

Frați și surori, aceasta este ultima adunare internațională din anul acesta. Și privim la un an puternic în urmă. Dumnezeu a făcut lucruri mari și puternice. El S-a îngrijit pentru totul, prin har. Și astăzi Îi vom mulțumi pentru aceasta: că în noi nu este nicio împotriviare, nicio confuzie și că Dumnezeu ne-a dăruit un așa mare har că putem crede totul așa cum zice Scriptura și că o putem rândui corect, prin har. Despre aceasta este vorba. Și hrana duhovnicească pe care Domnul ne-a lăsat-o este împărțită, așa cum fratele Branham mi-a zis: „Așteaptă până vei primi restul hranei, apoi va veni timpul împărțirii”. Și timpul acesta a sosit și noi am împărțit. Domnul a trimis o foamete. El S-a îngrijit astfel încât Cuvântul Lui să devină hrana noastră, așa cum Domnul nostru a spus: „*Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis*”. Și exact aceasta este hrana noastră: ca noi acum să credem și să facem voia lui Dumnezeu, din toată inima și din tot sufletul nostru, așa cum am citit în Romani 12:2: „*ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită*”. În noi nu este nicio împotriviare, ci este mulțumire. Și această mulțumire o vom exprima împreună, Îi vom mulțumi Domnului Dumnezeului nostru din inimă, pentru marele privilegiu pe care ni l-a dat.

Și voi toți care veniți de aproape și de departe, din Est și din Vest, din Sud și din Nord, voi nu veniți degeaba. Cu adevărat acestea sunt ceasuri de învățătură în prezența lui Dumnezeu. Și eu sunt convins că Dumnezeu descoperă fiecăruia personal, îi face clar, îl introduce în Cuvânt și în voia Lui. Noi avem un acord interior la aceasta, și nu aparținem de aceia care se împotrivesc, și sunt apoi rânduiți să creadă minciuna. Suntem rânduiți să-L credem pe Dumnezeu, să credem Cuvântul Său, să credem adevărul. Noi, mulțumiri lui Dumnezeu, suntem de partea Lui și avem predestinarea care a fost hotărâtă pentru noi înaintea întemeierii lumii. Acestei predestinări i-am răspuns cu un „Da”, am acceptat-o, am primit-o. Noi trebuie să acceptăm, să primim ceea ce ne dăruiește Dumnezeu. Apoi fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu va fi scris în inimile noastre, prin Duhul lui Dumnezeu și apoi suntem îndrăgosiți de Dumnezeu și legați unii cu alții în dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeului Atotputernic care S-a dovedit în timpul nostru ca Acela viu și Se va mai dovedi, Lui Îi aducem cinste, închinare și mulțumire pentru această zi și pentru ceea ce s-a întâmplat astăzi – va aduce rod pentru veșnicie. Domnului nostru Îi aducem slavă. Fiți binecuvântați în Numele Domnului nostru Isus Hristos.

Nu uitați: noi am fost scoși afară din prizonieratul babilonian! Am fost chemați afară și ne-am întors înapoi la muntele Sion, la original, la Cuvântul care a ieșit de pe Muntele Sionului, din Ierusalim. Niciun amestec, nicio răstălmăcire! Numai Cuvântul original, binecuvântările originale, așa cum am auzit în cuvântul de introducere. Aceste lucruri vor avea loc prin harul lui Dumnezeu. Domnului nostru Îi aducem cinste, în vecii vecilor. Amin.

Să ne ridicăm în picioare și să ne rugăm. Nu știu dacă frații și surorile noastre vorbitori de limba rusă au o cântare. Aveți o cântare? Cândva trebuie să auzim o cântare în limba rusă. Dacă nu, atunci vin cele două surori și ne vor cânta o cântare. Toți aceia care doresc să cânte o cântare, trimiteți aici în față un bilețel și apoi vom vedea dacă se poate cânta. Domnului Dumnezeu Îi aducem cinste. Să cântăm cântarea „Așa cum sunt” [Se cântă cântarea (...)]. Amin. Aceasta este cântarea noastră. Aleluia!

Vom mulțumi Domnului împreună. Îl rog pe fratele Schmidt să vină să se roage cu noi. Aduceți înaintea Domnului tot ce aveți pe inimă, prin credință și să primiți răspunsul, prin credință. Pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu al Cuvântului Său, El împlinește ceea ce a promis. Te rog, frate Schmidt. [Se roagă fratele Schmidt (...)]. Cu mâinile ridicate cântăm cântarea „Tu ești vrednic” [Se cântă cântarea (...)]. Amin.

Adevărul înaintea cu noi, în noi și prin noi. Noi suntem rânduiți să fim purtători ai Cuvântului și ai făgăduințelor.

Acum dorim să vă transmitem salutări tuturor, care au venit de aproape și de departe, fie cu avionul, fie cu mașina sau indiferent cum. Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze, din Cehia, din Ungaria, din Slovacia, din România – 1700 km, fratele și sora Trabani, din Italia – 1400 km; cu adevărat venim de aproape și de departe, din Austria, Elveția, Franța, Belgia, Olanda, de peste tot. Domnul Dumnezeu a trimis o foamete și a pus-o în noi. Cu adevărat, trăim într-un timp deosebit. Bucurați-vă împreună cu mine, că acum cincizeci de ani au existat niște zile de 1, 2 și 3 decembrie. Este pur și simplu minunat cum a călăuzit Dumnezeu totul. Suntem mulțumitori pentru ceea ce s-a întâmplat pe pământ de atunci încoace.

Dumnezeu să-l binecuvânteze pe fratele Ionuț și pe toți din București și din toată România. Dumnezeu să-l binecuvânteze și pe fratele nostru din Ungaria.

Este prima dată când avem trei mărturii din Portugalia. Duhul lui Dumnezeu lucrează peste tot și ultimii sunt chemați afară. Pur și simplu, suntem mulțumitori din inimă. Mergeți din acest loc cu inimi mulțumitoare. Să nu mai spuneți niciodată: „O, trec zilele, lunile și anii și nu se întâmplă nimic”. S-au întâmplat deja multe lucruri și mai mari lucruri va face Domnul, pentru că slava casei din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi.

Mulțumesc tuturor fraților care au tradus. Cine vorbește mai multe limbi știe cât de greu este să traduci și apoi s-o redai în direct mai departe, simultan. Unii se miră că nu mai predic cu elan, ca acum douăzeci de ani. Eu trebuie să fiu atent la traducători, fiindcă ei trebuie să înțeleagă totul clar pentru a o putea reda mai departe. Apoi necazurile dintre limbi – să găsești cuvântul corect.

Doar un exemplu. Mai sunt trei minute până la ora doisprezece. Fratele Branham a ținut o predică întreagă despre dreptul de întâi născut. Și exprimarea „dreptul de întâi născut” nu există în limba engleză. Și el vorbește tot timpul de „dreptul nașterii”. În limba noastră există noțiunea „dreptul de întâi născut” și noi putem fi cu adevărat mulțumitori din inimă că Duhul lui Dumnezeu ne-a călăuzit în tot adevărul. Dumnezeuul nostru este un Dumnezeu credincios.

Voi, fraților și surorilor, care nu cunoașteți limba germană, Dumnezeu să vă binecuvânteze în mod deosebit pentru răbdarea pe care o aveți cu noi. Eu solicit de fiecare dată, ca aici să fie cântate cântările și corurile care sunt cunoscute în toate limbile pentru ca fiecare să le poată cânta în limba lui, împreună cu noi. Ca și această cântare pe care au cântat-o cele două surori, care este cunoscută în toate limbile. Deci toți aceia care vor cânta aici o cântare, vă rog alegeți o cântare care este cunoscută în poporul lui Dumnezeu de pe întregul pământ. Dacă nu înțelegem în limba rusă, atunci o cântăm împreună cu ei pentru că cunoaștem textul care este identic și în alte limbi. La sfârșit, avem nevoie de armonia divină în toate lucrurile: în cântatul la instrumente, în cântatul cu vocea, în rugăciune, în predică, în tot. Și Domnul ne-a dăruit și această armonie divină.

Să-I mai mulțumim încă o dată.

Iubite Domn, veșnicule, credinciosule Dumnezeu, ce am trăit noi astăzi este o realitate divină și noi Îți mulțumim din toată inima pentru aceasta. Tu ești prezent acum. Întinde-Ți brațul Tău, confirmă Cuvântul Tău în mijlocul nostru, să se întâmple semne și minuni. Îți mulțumim



pentru descoperirea Cuvântului Tău, Îți mulțumim că veghezi asupra Cuvântului Tău, că nu vii niciodată prea târziu; nu, niciodată nu vii prea târziu. Nici în timpul nostru nu vei veni prea târziu. Îți mulțumim! Binecuvântează pe toți frații și surorile noastre! Binecuvântează-ne pe noi toți, pe întregul pământ! Binecuvântează în Mongolia, în China, în Noua Zeelandă, în Australia, Statele Unite, Canada, în toate popoarele, în toate limbile, în America de Sud, în toată Africa, pe întregul continent. Să-i binecuvântezi pe frații noștri din Etiopia, peste tot să binecuvântezi.

Iubite Domn, Ție, Atotputernicului Dumnezeu Îți mulțumim! Doamne, simțim prezența Ta, Îți simțim prezența. Duhul Tău este în mijlocul nostru, Duhul Tău a vorbit cu noi, a făcut viu Cuvântul și l-a scris în inimile noastre. Iubite Domn, putem să mergem bucuroși pe cale și să-Ți mulțumim că ne-ai vorbit și noi am înțeles totul și o credem.

Iubite Domn, atâtea lucruri sunt în inima mea! Mulțumesc! Mulțumesc pentru toți frații și toate surorile, care vin de aproape și de departe, ca întreaga lume să poată vedea că aici nu sunt scaune goale și patru ziduri; ci că poporul Tău se adună ca să asculte Cuvântul Tău. Iubite Domn, binecuvântează-ne pe toți și fii cu toți! Îți mulțumim încă o dată pentru tot în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia!

Tot poporul să spună „Aleluia”. Și tot poporul să spună „Amin”. Vă transmitem slăviri tuturor, peste tot, în mod deosebit celor din Austria și Elveția. Fiți binecuvântați toți din toate popoarele și din toate limbile. Domnul Dumnezeu să fie cu noi toți până ne vom revedea!

Fratele Schmidt spune să întreb dacă astăzi dorește cineva să fie botezat. Dacă nu, atunci așteptăm până data viitoare. O mână, două, trei, patru mâini ridicate. Atunci mergem la botez. După aceea puteți mânca ceva. Și vă dorim o călătorie binecuvântată spre casele voastre. Să cântăm „De noi fii slăvit” [Se cântă cântarea (...)].

Cine dorește să fie botezat să vină acum în față, ca să ne rugăm pentru voi. Apoi ne vom ruga ca Dumnezeu să ne binecuvânteze. V-ați dedicat viețile voastre Domnului? Și tu ți-ai dedicat viața? Și tu? Și tu soră, ți-ai dedicat viața ta Domnului? Amin.

Iubite Domn, Dumnezeule veșnic credincios binecuvântează-i pe frații și surorile noastre care vor face cu Tine un legământ al unei conștiințe curate. Doamne, binecuvântează-i ca să fie îngropați împreună cu Tine în botez, așa cum este scris în Romani 6, să învie cu Tine într-o viață nouă, să fie binecuvântați până vor vedea ceea ce au crezut. Îți

mulțumim încă o dată pentru Cuvântul Tău și Îți mulțumim că ni l-ai descoperit și l-ai scris în inimile noastre. Ție, Atotputernicului Dumnezeu Îți aducem laudă, cinste, închinare și mulțumire în Numele sfânt al lui Isus. Amin.